

AJUDANT A VIURE

Nou prevere per a l'Església de Lleida

Aquest diumenge a la nostra Catedral tindrem ocasió de reviu una altra experiència del sagrament de l'Orde en el grau de prevere.

La crida al sacerdoti ministerial i la resposta corresponent és sempre un do, una gràcia de Déu que ens planteja sempre la mateixa pregunta a tots els qui l'hem rebuda: *per què jo?* En el cas que ens ocupa, quan el cridat té ja una certa edat i una història particularment complexa, encara és més difícil poder explicar-ho. Certament, els camins de Déu no són com els nostres.

En aquest aspecte, el prevere està cridat a ser un «home de Déu», així qualifica sant Pau als seus deixebles Timoteu i Titus, i no està parlant de dignitats sinó de responsabilitats. Un home de Déu és quelcom cridat a tenir una especial intimitat amb Déu, com dirà explícitament sant Lluç en explicar l'elecció dels apòstols per part de Jesús: «per a estar amb ell i per enviar-los a predicar». Cal que el cridat estigui «en el secret» abans de donar-lo a conèixer. I això és una experiència sublim i terrible alhora, perquè hom és conscient de la grandíssima distància que hi ha entre el

que crida i el que hi és cridat. És com la nit i el dia que no poden estar més a prop l'un de l'altre ni ser més diferents!

Us asseguro que caminar pel món amb aquesta clara consciència de les coses és un goig enorme, però també un risc perquè ets només un home, amb qualitats i fragilitats, portador d'un tresor en vasos de terrissa, cridat a comunicar la Salvació de Déu acompanyant els germans en la lluita contra el mal amb la major fidelitat possible, i sabent-te tu mateix carregat de debilitats.

El programa al que som cridats tots els batejats, l'ha de viure de manera particular el prevere per la imposició de les mans del bisbe i el corresponent enviament: comporta entendre el món i la història des de la perspectiva de Jesús i sembrar esperança, com Ell; proclamar les Benaurances com a camí de felicitat i ensenyar a viure segons aquest esperit; proporcionar consol i perdó en nom de Déu, encoratjar els defallits i estar a prop dels atribolats. Ha d'estimular la reconciliació i l'abandó dels odís, creant espais de justícia i caritat fraterna i impulsant projectes de transformació de les persones i de la societat. Ha de repartir el «Pa del Camí», que és l'Eucaristia, i anunciar a Jesucrist com a clau, centre i fi de la història humana (GS 10). Una esperança que neix de Crist ressuscitat i eixampla el cor, il·lumina el sentit de la vida i obre a perspectives més enllà de tot horitzó tancat, perquè afirma que la nostra història està oberta a l'eternitat.

Donem novament gràcies al Bon Déu per aquest nou prevere i encomanem-lo amb tot el cor.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

L'àrea d'evangelització del Bisbat fa les seves primeres passes

Aquesta nova àrea d'evangelització porta el nom de «Gaudium et Spes». Respon a l'aposta del Bisbat d'organitzar la vida diocesana en quatre grans àrees: l'àrea d'evangelització, l'àrea de formació, l'àrea d'espiritualitat i l'àrea d'acció caritativa i social, aquesta darrera ja porta uns quants anys treballant.

L'àrea d'evangelització aplega una vintena d'entitats entre delegacions dio-

cesanes i moviments diversos que d'una manera o d'altra tenen com a fonament l'evangelització de diversos grups de la societat.

Les primeres passes d'aquesta àrea passen per anar coneixent la realitat de cada entitat, allò que fan actualment i les seves necessitats a fi i efecte d'anar creant vincles. Aquests vincles han de servir per fer un treball en xarxa més eficaç i enriquidor.

II Trobada de responsables de Pastoral de Joventut

El dissabte dia 21 de gener, alguns dels responsables de la Pastoral de Joventut de la Diòcesi s'han reunit al col·legi Claver de Raimat, amb l'objectiu d'elaborar un projecte de pastoral amb els joves. La jornada ha començat amb una pregària en la que s'ha proclamat el text de les bodes de Canà.

El treball del matí l'han realitzat a partir de l'editorial de la revista dels pa-

res escolapis *Revista de Pastoral con Jóvenes*. Aquest document els ha ajudat a compartir quin és el seu rol com a «responsables» o «acompanyants».

Després d'un bon dinar, han vist uns vídeos curts per trobar algunes pistes per a ser tractats amb els mateixos joves. Durant la segona part de la tarda, hem concretat algunes «línies de treball» de la DPJ. Tothom s'ha implicat en un diàleg intens i apassionat.

Hem acabat el dia amb una pregària a l'Esperit Sant.

El Moviment de Professionals Cristians prepara una jornada de portes obertes

El dilluns 23 de gener, s'ha reunit el Consell del Moviment de Professionals Catòlics de Lleida amb la presència d'un membre en representació de cadascun dels vuit grups que integren el moviment, a més a més del consiliari del moviment.

Aquest moviment, que a Lleida el formen una setantena de persones es reuneix-ne setmanalment per fer revisió de vida.

Durant la reunió s'ha repassat l'estat dels grups, el ritme de reunions, així com les persones que s'han incorporat als grups al llarg d'aquest any.

També han parlat de preparar una jornada de portes obertes, per tal d'obrir i donar a conèixer aquest moviment cristià. En aquesta jornada volen explicar com fan per viure la fe en comunitat, seguint el Crist, i com uneixen l'Evangeli i vida en el dia a dia.

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Això diu el Senyor: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.

No és que tu, Jacob, m'hagis invocat, no és que tu, Israel, t'hagis molestat per servir-me. El que has fet és obligar-me a suportar els teus pecats, molestar-me amb les teves culpes. Però jo, sóc el qui esborro les teves faltes per amor de mi mateix, i no em recordaré mai més dels teus pecats.»

▶ Salm responsorial (40)

R. *He pecat contra vós, salveu-me la vida.*

Feliç el qui s'interessa pel pobre desvalgut; / en temps difícils, el Senyor el salvarà. / El guardarà i el farà viure feliç a la terra, / no el deixarà a mercè dels enemics. R.

El Senyor el sostindrà en el dolor, / fins a treure'l del llit on jeia malalt. / Jo clamo: «Senyor, compadiu-vos de mi. / He pecat contra vós, salveu-me la vida.» R.

Però a mi, em conserveu sense culpa / i em mantindreu per sempre davant vostre. / Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, / des de sempre i per sempre. Amén, amén. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 1,18-22)

Germans, Déu sap que no menteixo; la nostra paraula quan ens adrecem a vosaltres, no és ara sí, ara no, perquè Jesucrist, el Fill de Déu, que ha estat predicat entre vosaltres pel nostre ministeri —meu, de Silvà i de Timoteu—, no ha estat mai ara sí, ara no. En ell hem sentit un sí ben clar, perquè totes les promeses de Déu en ell s'han convertit en un sí. Per això, quan nosaltres donem glòria a Déu, diem «Amén», que vol dir «sí», per Jesucrist. I el qui ens referma i ens ha ungit en Crist, juntament amb vosaltres, és Déu. Ell mateix ens ha marcat amb el seu senyal i, com a penyora del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 2,1-12)

Al cap d'uns dies, Jesús tornà a Cafar-Naüm. La gent sentí a dir que era a casa, i n'hi anaren tants que no cabien ni davant de l'entrada. Jesús els predicava. Mentrestant, vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. Veient que amb tanta gent no podien portar-lo dintre, aixecaren el terrat sobre l'indret on era Jesús i, un cop obert el sostre, baixaren la llitera. Jesús, en veure aquella fe, digué al paralític: «Fill, els teus pecats et queden perdonats.»

Uns mestres de la Llei que eren allà asseguts pensaven dintre seu: «Com pot dir això aquest home? Això és blasfem. És que algú, fora de Déu, pot perdonar pecats?» A l'instant Jesús coneguè dintre seu que pensaven això i els digué: «Per què penseu així dins vostre? Què és més fàcil, dir al paralític que els seus pecats li queden perdonats o dir-li que s'aixequi, es carregui la llitera i camini? Doncs, ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra». I tot seguit diu al paralític: «Aixeca't, carrega't la llitera i vés-te'n a casa». Ell s'aixecà immediatament, es carregà la llitera i se'n anà en presència de tothom. Tots glorificaven Déu i no se'n sabien avenir. Deien: «No havíem vist mai res de semblant.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Así dice el Señor:

«No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed del pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza. Pero tú no me invocabas, Jacob, ni te esforzabas por mí, Israel; me avasallabas con tus pecados y me cansabas con tus culpas. Yo, yo era quien por mi cuenta borraba tus crímenes y no me acordaba de tus pecados.»

▶ Salmo responsorial (40)

R. *Sáname, Señor, porque he pecado contra ti.*

Dichoso el que cuida del pobre y desvalido; / en el día aciago lo pondrá a salvo el Señor. / El Señor lo guarda y lo conserva en vida, / para que sea dichoso en la tierra, / y no lo entrega a la saña de sus enemigos. R.

El Señor lo sostendrá en el lecho del dolor, / calmará los dolores de su enfermedad. / Yo dije: «Señor, ten misericordia, / sáname, porque he pecado contra ti.» R.

A mí, en cambio, me conservas la salud, / me mantienes siempre en tu presencia. / Bendito el Señor, Dios de Israel, / ahora y por siempre. Amén. Amén. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los corintios (2Co 1,18-22)

Hermanos:

¡Dios me es testigo! La palabra que os dirigimos no fue primero sí y luego no. Cristo Jesús, el Hijo de Dios, el que Silvano, Timoteo y yo os hemos anunciado, no fue primero sí y luego no; en él todo se ha convertido en un sí; en él todas las promesas han recibido un sí.

Y por él podemos responder: «Amén» a Dios, para gloria suya. Dios es quien nos confirma en Cristo a nosotros junto con vosotros. Él nos ha ungiendo, él nos ha sellado, y ha puesto en nuestros corazones, como prenda suya, el Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 2,1-12)

Cuando a los pocos días volvió Jesús a Cafarnaún, se supo que estaba en casa. Acudieron tantos que no quedaba sitio ni en la puerta. Él les proponía la palabra. Llegaron cuatro llevando un paralítico y, como no podían meterlo, por el gentío, levantaron unas tejas encima de donde estaba Jesús, abrieron un boquete y descolgaron la camilla con el paralítico. Viendo Jesús la fe que tenían, le dijo al paralítico: «Hijo, tus pecados quedan perdonados.»

Unos escribas, que estaban allí sentados, pensaban para sus adentros: «¿Por qué habla este así? Blasfema. ¿Quién puede perdonar pecados, fuera de Dios?» Jesús se dio cuenta de lo que pensaban y les dijo: «¿Por qué pensáis eso? ¿Qué es más fácil: decirle al paralítico "tus pecados quedan perdonados" o decirle "levántate, coge la camilla y echa a andar"? Pues, para que veáis que el Hijo del hombre tiene potestad en la tierra para perdonar pecados...» Entonces le dijo al paralítico: «Contigo hablo: Levántate, coge tu camilla y vete a tu casa.» Se levantó inmediatamente, cogió la camilla y salió a la vista de todos. Se quedaron atónitos y daban gloria a Dios, diciendo: «Nunca hemos visto una cosa igual.»

Jesús guareix un paralític. Pintura de Murillo. Galeria Nacional de Londres

COMENTARI

Fe i justícia

L'evangeli d'avui subratlla de forma extraordinària la fe del paralític i dels qui l'entaforen dins la casa «aixecant el sostre sobre on era Jesús». No és estrany que Jesús quedí admirat d'aquesta fe. La fe-confiança és un aspecte essencial en els relats de miracles de Marc. Alguns cops Jesús demana aquesta fe-confiança abans del gest extraordinari («no tinguis por, només tingues fe» Mc 5,36; «tot és possible al qui creu» Mc 9,23). Al llarg de l'evangeli, Marc anirà educant aquesta fe-confiança fins a incloure-hi la creu: és en tant que crucificat que Jesús és reconegut com a fill de Déu. Per això la fe de la primera part de Marc és corre-

gida en la segona part de l'evangeli, sobretot en les instruccions de Jesús als deixebles sobre el sofriment, la creu i la mort (Mc 8,34-38; 9,30-35; 10,35-45). L'escena d'avui s'obre amb una referència a l'anunci de la bona nova: «els predicava la paraula». Amb sorpresa per al lector, la fe-confiança del paralític no assoleix immediatament la guarició sinó quelcom insospitat: el perdó dels pecats. Tanmateix, la predicació de la bona nova i l'anunci del perdó es confirmen i complementen amb la guarició de la malaltia. L'home se'n va guarir i perdonat. La salvació que Jesús ofereix ateny tota la perso-

na, no solament l'esperit humà, sinó també el cos. Aquest missatge, ja present en la predicació profètica d'Israel en el segle VIII (a. de C.), continua amb plena vigència en temps de Jesús. Més encara: Jesús, entre totes les grans tradicions religioses del seu poble, es va emmirallar precisament en la tradició profètica clàssica: Isaïes, Osees, Amòs. Si volem continuar les petjades d'aquesta tradició profètica convé que tinguem molt present que cal proclamar la paraula de perdó, però també cal guarir. No podem predicar només la fe. Hem de promoure també la justícia.

Oriol Tuñi, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Jm 3,13-18 / Sl 18 / Mc 9,14-29 ■ **dimarts**: Jm 4,1-10 / Sl 54 / Mc 9,30-37.

Comença el temps de Quaresma

■ **Dimecres**: Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18

■ **dijous**: Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25 ■ **divendres**: 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15

■ **dissabte**: Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32

■ **diumenge** vinent, I de Quaresma (lit. hores 1a setm.): Gn 9,8-15 / Sl 24 / 1Pe 3,18-22 / Mc 1,12-15.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

8. El sentit de l'expressió «Fill de l'home»

El títol de «Fill de l'home» que va fer servir Jesús per amagar i fer accessible poc a poc el seu misteri, era nou i sorprenent. No era cap títol usual d'esperança messiànica. I s'adapta perfectament a l'estil de predicació de Jesús, que parla amb paraules enigmàtiques i amb paràboles i intenta d'aquesta manera treure a fora el que estava amagat, i que només en el seguiment es pot entendre de debò. Jesús parla de forma enigmàtica, cosa que és molt típica d'ell (*secret messiànic*), i que deixa que qui escolta hagi de donar el darrer pas d'entendre el que ha sentit.

L'expressió «Fill de l'home» en hebreu o arameu vol dir senzillament «home». En el «Fill de l'home» es revela l'home, es diu com hauria de ser. Des del «Fill de l'home», des de la mesura de Jesús, l'home és lliure i sap fer bon ús del dissabte (*el dia de descans jueu*) com a dia d'una llibertat que ve de Déu per a Déu: «El Fill de l'home és senyor del dissabte». Aquí es mostra tota l'al-

çada de la pretensió de Jesús, que interpreta la Llei amb autoritat, perquè ell mateix és la paraula de Déu. I es mostra quina mena d'autoritat correspon a l'home: una llibertat que no té res a veure amb arbitrariedad. L'important de les paraules de Jesús sobre el dissabte és la conjuminació d'home i Fill de l'home: un mot de sentit general es revesteix d'un sentit nou que expressa la dignitat especial de Jesús.

Jesús ensenya amb autoritat i es posa ell mateix al costat del legislador, de Déu; ell no és intèrpret, sinó senyor. Això és veu encara més clar en el relat de la curació del paralític a qui Jesús perdona els pecats (*cf. evangeli d'avui*). Perdonar els pecats és cosa únicament de Déu, diuen els mestres de la Llei amb tota raó. Si Jesús atribueix aquest poder al Fill de l'home, és que pretén tenir la dignitat de Déu i obrar a partir d'ella. I és justament aquesta pretensió divina la que el porta a la passió.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Elogio de Henri Nouwen

Un hecho: Ocurrió en una industria cárnica de Noruega. Antes de terminar el trabajo, un empleado entró en el congelador industrial. Ya dentro se cerró la puerta y saltó el seguro. El hombre desesperado gritaba y golpeaba inútilmente la puerta. Al cabo de unas horas, a punto de morir congelado, se abrió la puerta del congelador. Era el guardia que salvó al empleado de una muerte segura. Después preguntaron al guardia: «¿Por qué se le ocurrió abrir la puerta del congelador?» Dijo:

«Trabajo aquí desde hace 35 años. Son muchos los empleados que entran y salen cada día. Pero, sólo uno es el que, con un cordial saludo me da los "buenos días" y se despide con unas "buenas noches". Para los otros es como si yo fuera invisible. Aquel día, al entrar, me saludó con el acostumbrado "buen día" y una amplia sonrisa. Pero, por la tarde, ya se había marchado todo el personal, y al no despedirse de mí, como de costumbre, pensé que debía estar en algún lugar del edificio. Lo busqué y lo encontré.»

—Un saludo... le salvó la vida.

—Saludar... es pensar en el otro; es educación; es ofrecer atención; es cordialidad; es amabilidad; es ofrecer calidad de vida.

San Jerónimo decía: «En lo pequeño se muestra la grandeza del alma.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

19. ✝ Diumenge VII de durant l'any. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. Dilluns. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. Dimarts. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misèricòrdia de Manresa.

22. Dimecres de Cendra. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Ro-

ma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. Dijous. Sant Policarp, bisbe d'Emirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. Divendres. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, verge; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemesis.

25. Dissabte. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

ENTREVISTA

▶ TOMÁS MELENDO

Beneficis del matrimoni

Els dies 24 i 25 de gener es van celebrar les 47 Jornades de Qüestions Pastorals de Castellidaura, que enguany han tingut com a tema «Matrimoni i família per a una nova evangelització». El doctor en Ciències de l'Educació i en Filosofia Tomás Melendo, membre —amb la seva dona— del Consell Pontifici per a la Família, que va impartir la ponència *Perquè val la pena casar-se*, assegura que «hi ha ignorància respecte al matrimoni, i també por al compromís: és imprescindible posar de relleu l'enorme bellesa del bé i de la veritat, també del bé i de la veritat conjugals».

Val la pena, casar-se?

La vida és la gran oportunitat que Déu ens ofereix per a aprendre a estimar. I per a la majoria de les persones, el camí per a aprendre a estimar és el matrimoni. En el moment del casament, amb el «sí» que pronuncien lliurement, els nuvis es transformen en marit i muller; és a dir, «redimeixen» mútuament el seu passat i anticipen tot l'amor futur, que lliuren a l'altre cònjuge. D'aquesta manera, com a fruit de la llibertat, no sols s'obligen a estimar-se per a tota la vida, sinó que fonamentalment es capaciten per fer-ho, per a començar a estimar a un altre nivell i amb una altra intensitat, impensables al marge de la boda. El matrimoni és radicalment una capacitació o habilitació per a estimar amb un nou vigor i qualitat.

Quins avantatges té un matrimoni cristià quan es produeix un conflicte de parella?

Com a la resta de circumstàncies, els esposos han d'aprendre fonamentalment a fer rendir al màxim els moments meravellosos que els ofereix la seva vida en comú: a propiciar-los, viure'ls intensament, acumular-los, recordar-los i recrear-los quan s'escaigui. Així, amb aquesta «càrrega» de felicitat, podran afrontar més bé les desavinences i els conflictes, i convertir-los en un nou acte d'amor, aprenent a demanar perdó i a perdonar, que són dues de les més grans manifestacions d'amor, també del conjugal.

Què li recomana als matrimonis, perquè siguin feliços?

Que cadascun dels cònjuges dediqui uns minuts cada dia a veure quina manifestació d'amor pot tenir cap a l'altre, que ho apunti a l'agenda i que no «l'apagui» fins que no l'hagi acomplert. Amb aquest detall es reorienta tota l'existència en la direcció adequada.

Òscar Bardaji i Martín

Henri vino a El Arca. Optó por venir a El Arca, que es uno de los lugares más pobres en el mundo, porque nuestros miembros son pobres. Es un lugar de dolor porque está fundamentada sobre el dolor: la realidad entera de El Arca consiste en acoger a personas que sufren porque han sido rechazadas y abandonadas.

Henri vino a El Arca; eligió El Arca. En todos los libros que escribió en sus últimos años de vida habla acerca de lo mucho que se sintió consolado por sus compañeros de El Arca. Él decidió pasar de ser un profesor brillante a aceptar las exigencias de una vida en comunidad. No fue fácil para él. Tampoco fue siempre fácil para la comunidad, porque Henri seguía siendo Henri con toda su belleza, energía, sufrimiento, entusiasmo y cordialidad.

En uno de sus últimos libros, *El regreso del hijo pródigo*, leemos que Henri descubrió que estaba llamado a convertirse en padre, a pesar de ser un adolescente en búsqueda, que estaba llamado a convertirse en un padre para la comunidad, cordial, compasivo y dispuesto a perdonar como el Padre. Descubrió la plenitud de la belleza de su sacerdocio. Amaba su sacerdocio porque amaba la eucaristía.

Henri encontró un hogar en El Arca. Encontró la unidad: el psicólogo, el profesor y el sacerdote se unieron porque él estaba viviendo con sanadores heridos, personas a las que nadie había querido, personas que habían sido expulsadas de grandes instituciones, que habían sido despreciadas y rechazadas; ellas eran sus sanadores heridos.

Había un hermoso vínculo entre la condición rota de las personas discapacitadas y la condición rota de Henri, entre el corazón herido de personas con discapacidades, el corazón herido de Henri y el corazón herido de Cristo.

Jean Vanier

(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)
(Palabras en el funeral por Henri Nouwen, Utrecht, 25/09/1996)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Hi ha qui es refereix als hospitals com el «cementiri de Déu», i de fet la malaltia és un dels més grans sotrats que ens pot tocar viure, sobretot en una època en que ens hem fet a la idea que la ciència ho pot tot i que la medicina ho cura tot.

És evident que el progrés mèdic ens ha aportat grans millores i segur que ens en portarà més, però més enllà dels avenços de la ciència, la realitat humana està fundada en la vulnerabilitat, en la fragilitat, com un gran tresor en gerres de terrissa.

La malaltia és molt cops la «pedra de toc» que ens retorna a aquesta realitat, que ens resitua i reorienta, i aquesta reorientació implica pèrdues, alguns dels valors que donàvem per bons poden ja no servir-nos, que allò que li dedicàvem la vida potser no valia tant la pena...

L'hospital és ben bé un cementiri de déus, en minúscula, de déus-ídols que donàvem per bons (diners, poder, aparences...) i que en els moments de patiment ens adonem que no serveixen per a res. És en el patiment on sols queda l'essencial, i en l'essencial està Déu. Aquesta proximitat de Déu al patiment apareix en molts salms, en el llibre de Job i sobretot en el Nou Testament, on Jesús mostra una acció preferent i prioritària cap als malalts, convertint la salut en bona notícia.

Montse Esquerda

L'Associació de veïns del barri de Pardiniyes compleix 50 anys

Per unir-se als actes de commemoració d'aquest cinquantè aniversari, diumenge 15 s'ha celebrat a la parròquia de Pardiniyes una missa d'acció de gràcies pel recorregut d'aquesta associació. La celebració eucarística ha estat pre-

sidida per monsenyor Joan Piris i concelebrada pel rector de la parròquia, Mn. Joan Jové, i altres preveres.

La coral Llum de Veus de la mateixa associació de veïns ha acompanyat els cants de la missa. En acabar, la coral ha dut a terme un petit concert.

Certamen literari a la parròquia de Guissona, organitzat per l'Acadèmia Mariana

Diumenge 22 de gener, s'ha celebrat a l'Església parroquial de Santa Maria de Guissona, el certamen literari que, com cada any, organitza l'Acadèmia Mariana de Lleida en honor a la Mare de Déu. Aquest any, sota l'advocació de la Mare de Déu del Claustre, patrona de la vila. L'acte, celebrat amb molta solemnitat, ha estat presidit per l'arquebisbe metropolità de Tarragona i oriünd de Guissona, Mons. Jaume Pujol i Balcells. Després de la lectura dels poemes guardonats, escoltats amb atenció pel nombrós públic assistent, el petit cor de la Catedral de Lleida va oferir un concert. L'acte ha culminat amb la celebració de la Santa Missa.

Nota de premsa de Càritas Diocesana de Lleida (13 de gener de 2012)

Davant les diferents informacions que han aparegut en alguns mitjans de comunicació, Càritas

Diocesana de Lleida manifesta que:

- La nostra Càritas Diocesana inclou en el seu programa de primera atenció «Acol·lida» una línia d'ajuts econòmics per a cobrir, parcial o totalment les despeses de menjador escolar, que no cobreixen les beques menjador que atorga el Departament d'Ensenyament en centres escolars.
- Aquests ajuts els adreçem especialment a fills/es de famílies amb risc d'exclusió social.
- Tant per al 2011 com per al 2012, Càritas Lleida ha dotat per a aquests ajuts de beques de menjador escolar, la quantitat de 6.000 euros.
- Aquests ajuts s'atorguen en coordinació amb els EAP del Departament d'Ensenyament de la Generalitat i dels Serveis Socials municipals.

—L'objectiu d'aquests ajuts és prevenir les deficiències alimentàries en els alumnes de famílies amb una problemàtica social important, intentant assegurar així un àpat diari de qualitat.

—Aquesta situació, malgrat tenir actualment un caràcter puntual, pot augmentar en un context de reducció de les disponibilitats pressupostàries per a beques de menjador i de l'especial agreujament de la situació d'algunes famílies.

—Per tot això, i degut a l'erosió de la situació de les famílies amb dificultats econòmiques i socials a conseqüència de la perllongada crisi actual, des de Càritas volem prioritzar en l'acció social amb infants i adolescents, entre altres, l'aspecte de l'alimentació.

Càritas Diocesana de Lleida

AGENDA

- **Dilluns 20 de febrer:**
 - Assemblea de delegats diocesans de MCS a Madrid, dies 20-21-22.
 - Recés mensual de mossens.
- **Dimarts 21 de febrer:**
 - Taller de pregària, a les 19.30 h, a la parròquia de Sant Ignasi.
- **Dimecres 22 de febrer:**
 - Dimecres de Cendra, a les 19.30 h, a la Catedral.
- **Divendres 24 de febrer:**
 - Consell de govern.
 - Consell Diocesà de Pastoral.
 - Escola Ignasiana d'Espiritualitat (Eides), a les 20.30 h, a la parròquia de Sant Ignasi.
- **Diumenge 26 de febrer:**
 - 1r diumenge de Quaresma, missa a la Catedral a les 19.30 h.

AYUDANDO A VIVIR

Nuevo presbítero para la Iglesia de Lleida

Este domingo en la Catedral tendremos ocasión de revivir otra experiencia del sacramento del Orden en el grado de presbítero.

El llamamiento al sacerdocio ministerial y la respuesta correspondiente son siempre un don, una gracia de Dios que nos plantea siempre la misma pregunta a todos quienes la hemos recibido: *por qué yo?* En el asunto que nos ocupa, cuando el llamado tiene ya una cierta edad y una historia particularmente compleja, todavía es más difícil poder explicarlo. Ciertamente, los caminos de Dios no son como los nuestros.

En este aspecto, el presbítero está llamado a ser «un hombre de Dios», así califica san Pablo a sus discípulos Timoteo y Tito, y no está hablando de dignidades sino de responsabilidades. Un hombre de Dios es alguien llamado a tener una especial intimidad con Dios, como dirá explícitamente san Lucas al explicar la elección de los apóstoles por parte de Jesús: «para estar con él y para enviarlos a predicar». Hace falta que el llamado esté «en el

secreto» antes de darlo a conocer. Y esto es una experiencia sublime y terrible a la vez, porque se es consciente de la grandísima distancia que hay entre el que llama y el que es llamado. Es como la noche y el día que no pueden estar más cerca uno del otro ni ser más diferentes!

Os aseguro que andar por el mundo con esta clara conciencia de las cosas es un gozo enorme, pero también un riesgo porque eres sólo un hombre, con cualidades y fragilidades, portador de un tesoro en vasos de barro, llamado a comunicar la Salvación de Dios acompañando los hermanos en la lucha contra el mal con la mayor fidelidad posible, y sabiéndote tú mismo cargado de debilidades.

El programa al que somos llamados todos los bautizados, lo debe vivir de manera particular el presbítero por la imposición de las manos del obispo y el correspondiente envío: comporta entender el mundo y la historia desde la perspectiva de Jesús y sembrar esperanza, como Él; proclamar las

Bienaventuras como camino de felicidad y enseñar a vivir según este espíritu; proporcionar consuelo y perdón en aras de Dios, alentar los desfallecidos y estar cerca de los atribulados. Ha de alentar a la reconciliación y al abandono de los odios, creando espacios de justicia y caridad fraterna e impulsando proyectos de transformación de las personas y de la sociedad. Debe repartir el «Pan del Camino», que es la Eucaristía, y anunciar a Jesucristo como llave, centro y fin de la historia humana (GS 10). Una esperanza que nace de Cristo resucitado y ensancha el corazón, ilumina el sentido de la vida y abre a perspectivas más allá de todo horizonte cerrado, porque afirma que nuestra historia está abierta a la eternidad.

Damos nuevamente gracias al Buen Dios por este nuevo presbítero y encomendémoslo con todo el corazón.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737